

Så der er meget at snakke videre om med hensyn til kommunernes erfaringer, og det ser vi frem til fra Det Radikale Venstres side, når vi skal diskutere integration på et senere tidspunkt.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen og derefter ministeren.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Mit indlæg ligger i klar forlængelse af fru Elisabeth Arnolds.

Vi fik at vide, at vi skulle spørge kommunerne, om tilstrømningen er et problem. Jamen vi har spurgt kommunerne om tilstrømningen er et problem, og de siger: Nej, det er det ikke. Det, der er problemet, er, at regeringen tager penge, som de skulle have brugt på at integrere, brugt på at hjælpe folk til at komme ind på det danske arbejdsmarked.

Derfor er det også bluff, når ministeren prøver at få det til at se ud, som om Socialdemokratiets og De Radikales politik omkring integrationen fejlede. Vi vil ikke bidrage til den myte, at integrationen er slået fejl i det her land. Der er meget, der kan gøres endnu, der er masser, der skal gøres i de kommende år. Vi har aldrig nogen sinde bidraget til, at nogen som helst kunne sige, at det her kunne løses i løbet af få år eller få måneder.

Grunden til, at ministeren jo er presset her i dag, er netop, at den socialdemokratisk-radikale regering har ført verdens strammeste lovgivning på udlændingeområdet, og det indser man nu, og man har ikke noget svar herpå andet end nogle endnu grovere stramninger og så i løbet af efteråret at komme med et integrationsudspil, der så er blevet fremrykket.

Kl. 15.20

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg er altså mere enig med hr. Kamal Qureshi end med fru Sophie Hæstorp Andersen og fru Elisabeth Arnold. Han sagde: Integrationspolitikken er katastrofal. Arbejdsløsheden er kanonhøj. Begge dele kan efter min mening dokumenteres. Så hvad der end er sket og gjort, så er situationen altså ikke tilfredsstillende, og den er ikke i bedring. Den er ikke i bedring, og det hænger bl.a. sammen med tilstrømningen, det hænger sammen med de manglende krav. Det hænger sammen med, at det for det store flertal

slet ikke betaler sig at finde et job, og det hænger sammen med andre ting, som vi har prøvet at gøre noget ved i de to oplæg, vi er kommet med. Det ene om udlændingepolitikken, det andet om integrationen.

Men det fryder mig da, hvis de to talere har ret i, at kommunerne ikke mener, at tilstrømningen er et problem, og jeg vil i hvert fald skaffe mig en udskrift af denne debat. Så vil jeg starte med at læse den op for Kommunernes Landsforening og borgmestrene, når de kommer, og så kan vi høre, hvad de siger. Så kan mødet blive kort, og mine problemer blive lettere. Det ville være dejligt. Så jeg lover at lægge mig ordene på sinde og bære dem videre.

Hr. Kamal Qureshi spurgte, hvorfor vi ikke vil stille nogen krav til arbejdsmarkedets parter og til kommunerne. Det vil vi meget, meget gerne, men vi vil følge den danske model, som går ud på, at man prøver at forhandle sig til rette. Der er et fælles problem, som både arbejdsgiverne og kommunerne har interesse i vi løser, så hvorfor ikke forsøge at tale sig til rette. Det vil vi gøre.

Så vil vi gøre det, som staten kan gøre selv. Vi vil blive bedre til at ansætte nogle hos staten, og hvad der er endnu vigtigere, vi vil fjerne overflødige uddannelseskra. Selv om fru Mette Frederiksen og visse fagforeninger er imod det, så agter vi at fjerne overflødige uddannelseskra.

Når der så er fagforeninger og socialdemokrater, som siger, det må vi ikke, så kan alle se, hvem det er, der er imod, at de fremmede kommer ind på vore arbejdsmarkeder. Så er aben placeret, så kan man se, hvem det er, og hvad det er for kræfter, der forhindrer integrationen. Jeg håber ikke, vi skal opleve det, men vi vil gå ret barsk til værks, sådan at det vil kunne ses, at vi fjerner hindringer, for at udlændinge kan komme ind på arbejdsmarkedet og i uddannelserne.

Hr. Langballe spurgte, om jeg ikke kunne forklare dette med de facto-begrebets afskaffelse. Han er bekymret for, om de samme mennesker her bliver dækket af nogle andre begreber. Jeg synes, der i lovforslaget – så vidt jeg husker – er givet tre gode eksempler på, hvad forskellene er. Det ene er militærnægtere. Det andet er folk, der føler sig subjektivt forfulgte, men som ikke er det objektivt. Det tredje eksempel, som jeg tror er nævnt, er medlemmer af militser, som frygter at vende tilbage.

De eksempler er, som jeg siger, eksempler, men de illustrerer dog, at der er en forskel på det